

ги на огньа: кои то горяще на полниха воздухъ сосъ благоуханіе, що то и торговецъ, кой то беше близо тамо, ощути и наситисе сосъ онова благоуханіе: не знаеше обаче отъ гдѣ е: понеже при неговый товаръ огнь немаше, и древа та му беха не вредими.

На другій же день влезна въ градъ, и тамо сретна го горный многовѣдущій человекъ, и попыта го, каква ти е торговія та; И онъ рече: благовонни древа. Лукавый же рече му: О человекъ, кой те принуди, да доносишь тува таквыя древа, кой то ніе немаме за нищо, и гориме ги на огнь. И торговецъ му рече: Азь чухъ защо тія древа са тува най скъпи, и ты какъ думашь; И лукавый му рече: Воистинну многу са те излъгали онія, кой то са ти рекли това. Тога торговецъ оскорбисе много и огорчисе. Лукавый же видевши го въ такова состояніе, рече му: пріятелю, гледамъ, защо много се огорчи, и оскорблявамсе крайно за твоя та скорбь. Прочее продай ми ги сички те со согласіе, да ти дамъ до една паница полна какво то поискашь. Вѣдный же торговецъ размысли въ себе си, и рече: по добре да му дамъ сички те си древа, и да земемъ една паница какво то поискамъ, негли да оставать непродадени, и да се отщетимъ много (да зараримъ много). И измысливши това на